

от престола. След това изкачи с достоинство и самоувереност трите мраморни стъпала и седна.

Недоумение и очудване накара болярите неволно да се стъписат малко назад. Тежка каменна тишина легна във въздуха.

Това не беше Иваница.

Това беше друг някакъв човек. Нов, непознат, който ги пронизваше с хладно жестоко око на хищник, докато по страшната дъга на сключените му устни трептеше мълчалива тайна.

Странен хлад пробегна по лицата на всички, Изведнъж залата стана огромна и празна. В нея живееше само този поглед, който приковаваше, обезволяваше, унищожаваше. Болярите се почувствуваха внезапно жалки, загубени в онай зловеца тишина.

А царят мълчеше. Много глави се наведоха, много усмивки се стопиха, много свити престъници плахо се отпуснаха.

Кой беше този?

Царят полека дигна ръка, в знак, че ще говори. След това каза бавно, с леден безстрастен глас:

- Аз, Калоян, император на българите и власите, след като наследих престола на блажените ми братя Асен и Петър, днес реших да свикам на синклит всичките по-знатни власти на държавата ~~ми~~, за да им изкажа господарската си воля...

Всяка негова дума падаше във въздуха като тежък, отмерен удар с меч. Той спря за ^{малко} ~~малко~~, изгледа всички един по един и продължи:

- Деветгодишното царуване на брата ми Асена донесе за нашата земя успехи, каквито никога не сме се надявали, че ще можем да получим за толкова кратко време. С помощта на светия великомъченик Димитър Солунски ние възтановихме България в реда на световните господарства. Сега ни остава още две задачи да